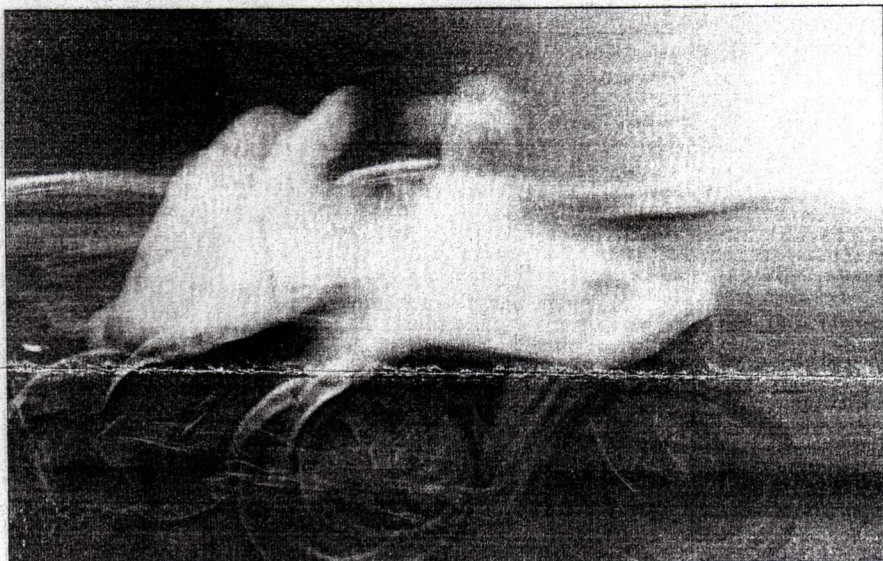

Art in Brugge, ook de droom van Fernand Callebert

Subtiel grensgebied

Het werk 'Colourcycles' van de Belgische Singaporees Michael Chia op de tentoonstelling 'Dromen' in Artonivo, waaraan ook Brugse kunstenaars participeren. (Foto FC)

Kunstgalerie Artonivo bevindt zich op de verdieping van de bekende Brugse designzaak Callebert. Ze is het geesteskind van Fernand Callebert, die er sinds 2002 tentoonstellingen organiseert waarin het subtiel grensgebied tussen ambacht en actuele kunst wordt verkend. Door gaans – naar ons gevoel – een tikkeltje koel, maar 'dromen' – dat momenteel loopt – geeft ons een warm gevoel.

Fernand Callebert houdt van strak design en dat merk je snel aan nog een aantal zaken. Zo worden we steeds uitgebreid, gestructureerd en tijdig op de hoogte gebracht van wat hij het komend jaar in Artonivo zal laten zien en ook de uitnodigingen zitten steevast in een uitgekend en afgemeten jasje.

Dromen

Dus weten we nu al enige tijd dat in het jaar 2007 de galerie seizoensgewijs gaat: vier tentoonstellingen, waarvan de eerste 'Dromen' heet en waarvan nu telkens ook Brugse kunstenaars deel zullen uitmaken. 'Dromen' geeft een forum aan de glaskunstenaars Mieke Verwaetermeulen, fotograaf Michael Chia, maar er is ook plaats voor de keramische sculpturen van Roos Vercrucyce en Jan Duytschaever, beiden Bruggelingen en oud-cursisten van meester Jos Devriendt. Voorts is ook de Brugse dichter Antoon Carette (1940) nadrukkelijk en toch subtiel aanwezig.

Wat ook telkens weer opvalt in Artonivo, is de uitgepuurde accrochage en de verzorgde en gedetailleerde duiding van de werken. Ook nu weer. In 'Dromen' kan de bezoeker van banieren de droomportieken van Antoon Carette aflezen en eigenlijk schrijft Artonivo zich – ondanks de royale, maar toch subtiel aanwezige hand van Callebert – met deze tentoonstelling naadloos in bij 'stil als wit', waarmee een aantal Brugse musea poezie en bezinning hand in hand laten gaan.

De meest spitante werken lijken

ons die van Michael Chia, een Singaporees die zich eind jaren '80 in België vestigde. Met zijn foto's legt hij op een bijzondere, verrassende manier 'beweging' vast en wist hij al wat de aandacht van het intrinsieke thema weg te trekken, waardoor zijn foto's sterk aan schilderijen appelleren waarbij het louter kleurmassa is die de vorm bepaalt. Heel bijzondere beelden, zonder enige uitzondering in urbane drukte geplukt.

Kleurrijke eenvoud

Confrontatie Gezelle met Van Severen

Zoals 'Monkimmotion' bijvoorbeeld: een monnik in een drieliuk is gevat. Nooit is de persoon helemaal zichtbaar, maar ook zonder de titel kunnen kleur, sfeer en contour alleen maar 'monnik' zijn. In 'Colourcycles' zijn fietsers bijna volkomen tot kleur-in-beweging gereduceerd. Ook 'Pink' is een heel sterk en suggestief werk, niet meer dan twee stappende benen, hun schaduw en een hippe boodschappentas. Hoewel de foto's van Chia duidelijk uit een drukte van jewelste zijn weggehaald, stemmen ze in hun kleurrijke eenvoud rustig en maken ze een vanzelfsprekende overstap naar de gedichten van Carette.

Het andere werk suggereert veel

minder beweging, maar heeft ongetwijfeld ook zijn kwaliteiten. Bij Duytschaever nog steeds kleur: grote abstracte vormen waarin wij vage harten ontwarren – of zijn we al in Valentijnstemming? – en vormen die aan de natuur refereren in blauw, groen en oranje. Voorts een opvallende sculptuur bestaande uit een amalgaam van bollen. Vercrucyce houdt het bij abstracte organische sculpturen zoals boomstammetjes, waar je warempel heel even aan gaat voelen om vast te stellen dat het inderdaad om... klei gaat. Technisch bijzonder verrijnd!

Runen-reken

Ook Mieke Verwaetermeulen zoekt haar inspiratie in de natuur. Het gaat bij haar om licht, om structuur en om kleur: waterdruppels, takken en keien kennen voor haar geen geheimen meer. Ook de sfeer van schrale landschappen die ze in sobere en abstracte glas-inloodramen integreert, is heel suggestief. Voorts, in pâte-de-verre aanstekelijke bootvormen, die weliswaar subtieler gepresenteerd konden worden.

Net voor 'Dromen' bezoekt, kunnen we u ook de tentoonstelling 'Runen-reken' in het Gezellemuseum aanbevelen, alwaar de poezie van Gezelle in confrontatie wordt gebracht met werk van Dan Van Severen. De ongeremd naar binnen priemende zon verstoort er enigszins de sereniteit in Van Severens werk. Anderzijds konden we nu heel goed de glimmende Fabre-man gadeslaan.

(Johan Debruyne)